Sygn. akt BDF1.4800.43.2016

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 12 września 2016 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	*Członek GKO:*	**Piotr Gryska**
Członkowie:	*Członek GKO:*	**Ireneusz Piasecki** ***(spr.)***
	Członek GKO:	**Leszek Biedka**
Protokolant:		***Anna Jedlińska***

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Anny Rotter**,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 września 2016 r. odwołania wniesionego przez Obrońcę w imieniu Obwinionego **(…)**, od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej we Wrocławiu z dnia 19 kwietnia 2016 r., sygn. akt: RKO.WR.711.5.2016, którym uznano Obwinionego **(…)** - pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Sekretarza Gminy (…) - winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 11ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 i z 2012 r. poz. 1529 oraz z 2016 r. poz. 1020), polegającego na:

– dokonaniu w dniu 17 marca 2014 r. wydatku w wysokości 9.111,11 zł (faktura FV 12/2004) oraz w wysokości 6.538,89 zł (faktura FV 18/2014), a w dniu 20 maja 2014 r. w wysokości 4.350 zł (faktura 4989/2014/RSJ), w oparciu o faktury wystawione na Parafię (…), dokumentujące montaż stolarki okiennej w Domu (…) oraz zakup materiałów budowlanych, jako rozliczenia za świadczenie usług promujących Gminę (…), określonych w umowie

zawartej w dniu 7 lutego 2014 r. pomiędzy Gminą (…), a Parafią (…), polegających na umieszczeniu na wszelkich materiałach promocyjnych, reklamowych, folderach informacyjnych, planach i mapach, tablicach wolnostojących, wszelkich wydawnictwach związanych z historią Kościoła, związanych z jego podniesieniem do rangi Bazyliki (…) informacji o treści „Materiały powstały przy wsparciu Gminy (…)", umieszczeniu w miejscu ogólnodostępnym na budynku Domu (…) lub w jego wnętrzu tablicy informacyjnej zawierającej napis „Obiekt wyremontowany przy wsparciu Gminy (…)", co oznacza dokonanie wydatku bez podstawy prawnej, czym naruszono art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2103 r., poz. 885 z późn. zm.), który stanowi, że jednostki sektora finansów publicznych dokonują wydatków zgodnie z przepisami dotyczącymi poszczególnych rodzajów wydatków,

– na dokonaniu w dniu 4 grudnia 2014 r. wydatku w wysokości 10.000 zł (faktura 18/2004), a w dniu 13 czerwca 2014 r. w wysokości 29.999,70 zł (faktura 10/2014), w oparciu o faktury wystawione na Parafię (…), dokumentujące prace remontowe, jako rozliczenia za świadczenie usług promujących Gminę (…), określonych w umowie zawartej w dniu 28 maja 2014 r. pomiędzy Gminą (…), a Parafią (…), polegających na umieszczeniu na wszelkich materiałach promocyjnych, reklamowych, folderach informacyjnych, planach i mapach, tablicach wolnostojących, wszelkich wydawnictwach związanych z historią Kościoła (…), Kościoła (…), umieszczeniu w miejscu ogólnodostępnym tablicy informacyjnej zawierającej napis informujący, że remonty ww. Kościołów zostały zrealizowane przy wsparciu Gminy, co oznacza dokonanie wydatku bez podstawy prawnej, czym naruszono art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2103 r., poz. 885 z późn. zm.), który stanowi, że jednostki sektora finansów publicznych dokonują wydatków zgodnie z przepisami dotyczącymi poszczególnych rodzajów wydatków.

oraz wymierzono Obwinionemu karę upomnienia i obciążono kosztami postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 291,71 zł,

orzeka

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 3 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych uchyla zaskarżone orzeczenie w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o

naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej we Wrocławiu.

Pouczenie:

Od niniejszego orzeczenia środek zaskarżenia nie przysługuje.

Uzasadnienie

Regionalna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej we Wrocławiu (dalej także: RKO) w dniu 19 kwietnia 2016 r., działając na podstawie na podstawie art. 135 ust. 1 w związku z art. 51 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529 z późn. zm.) - zwanej dalej: uondfp, uznała (…) - Sekretarza Gminy (…) winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 11 uondfp, polegającego na:

– dokonaniu w dniu 17 marca 2014 r. wydatku w wysokości 9.111,11 zł (faktura FV 12/2004) oraz w wysokości 6.538,89 zł (faktura FV 18/2014), a w dniu 20 maja 2014 r. w wysokości 4.350 zł (faktura 4989/2014/RSJ), w oparciu o faktury wystawione na Parafię (…), dokumentujące montaż stolarki okiennej w Domu (…) oraz zakup materiałów budowlanych, jako rozliczenia za świadczenie usług promujących Gminę (…), określonych w umowie zawartej w dniu 7 lutego 2014 r., pomiędzy Gminą (…) a Parafią (…), polegających na *umieszczeniu na wszelkich materiałach promocyjnych, reklamowych, folderach informacyjnych, planach i mapach, tablicach wolnostojących, wszelkich wydawnictwach związanych z historią Kościoła, związanych z jego podniesieniem do rangi Bazyliki* (…) *informacji o treści „Materiały powstały przy wsparciu Gminy* (…)*”, umieszczeniu w miejscu ogólnodostępnym na budynku Domu* (…) *lub w jego wnętrzu tablicy informacyjnej zawierającej napis „Obiekt wyremontowany przy wsparciu Gminy* (…)*”*, co oznacza dokonanie wydatku bez podstawy prawnej, czym naruszono art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2103 r., poz. 885 z późn. zm.), który stanowi, że jednostki sektora finansów publicznych dokonują wydatków zgodnie z przepisami dotyczącymi poszczególnych rodzajów wydatków,

– dokonaniu w dniu 4 grudnia 2014 r. wydatku w wysokości 10.000 zł (faktura 18/2004), a w dniu 13 czerwca 2014 r. w wysokości 29.999,70 zł (faktura 10/2014), w oparciu o faktury wystawione na Parafię (…), dokumentujące prace remontowe, jako rozliczenia za

świadczenie usług promujących Gminę (…), określonych w umowie zawartej w dniu 28 maja 2014 r. pomiędzy Gminą (…)a Parafią (…), polegających na *umieszczeniu na wszelkich materiałach promocyjnych, reklamowych, folderach informacyjnych, planach i mapach, tablicach wolnostojących, wszelkich wydawnictwach związanych z historią Kościoła* (…), *Kościoła p*(…), *umieszczeniu w miejscu ogólnodostępnym tablicy informacyjnej zawierającej napis informujący, że remonty ww. Kościołów zostały zrealizowane przy wsparciu Gminy*, co oznacza dokonanie wydatku bez podstawy prawnej, czym naruszono art. 44 ust. 2 ustawy o finansach publicznych, który stanowi, że jednostki sektora finansów publicznych dokonują wydatków zgodnie z przepisami dotyczącymi poszczególnych rodzajów wydatków.
RKO - na podstawie art. 31 ust. 1 pkt 1 uondfp - wymierzyła Obwinionemu karę upomnienia i, na podstawie art. 167 ust. 1 uondfp, obciążyła Obwinionego kosztami postępowania w wysokości 291,71 zł.

Po analizie zebranego materiału dowodowego RKO ustaliła że, zgodnie z art. 11 uondfp, naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest dokonanie wydatku ze środków publicznych bez upoważnienia określonego ustawą budżetową, uchwałą budżetową lub planem finansowym albo z przekroczeniem zakresu tego upoważnienia lub z naruszeniem przepisów dotyczących dokonywania poszczególnych rodzajów wydatków. Wskazana regulacja określa czyn, w związku z którym zarzut postawiono Obwinionemu – dokonanie wydatku bez podstawy prawnej, tj. zgodnie z przepisami dotyczącymi poszczególnych rodzajów wydatków, co stanowi jednocześnie naruszenie art. 44 ust. 2 ustawy o finansach publicznych. Aby dokonywać wydatków i zaciągać zobowiązania podmiot musi posiadać stosowne uprawnienie wynikające z przepisów ustaw i aktów wykonawczych do tychże. W ocenie Komisji Orzekającej pierwszej instancji, źródłem umocowania mogą być także akty prawa wewnętrznego lub inne akty woli określające zakres uprawnień wydawane przez właściwe podmioty, np. pełnomocnictwa. Oznacza to, że wydatków ze środków publicznych należy dokonywać na podstawie określonego tytułu prawnego. Istnienie takowego warunkują w pierwszej kolejności przepisy prawa materialnego stanowiące w ogóle o możliwości poczynienia wydatku. W dalszej kolejności w grę wchodzić będą przepisy odnoszące się do reguł wydatkowania, wyznaczające m. in. granice wydatkowania w aspekcie podmiotowym (ramy upoważnień) i przedmiotowym (ramy dokonywania wydatków).
Biorąc za podstawę zebrany w sprawie materiał dowodowy i wyjaśnienia Obwinionego, w ocenie RKO nie ulegało wątpliwości, że doszło do wypełnienia znamion czynu określonego w art. 11 uondfp. Wypełnienie znamion czynu określonego w tymże przepisie stanowiło

jednocześnie naruszenie art. 44 ust. 2 ustawy o finansach publicznych, wedle którego jednostki sektora finansów publicznych dokonują wydatków zgodnie z przepisami dotyczącymi poszczególnych rodzajów wydatków.

Z powyższych unormowań wynika, w ocenie RKO, że wydatków ze środków publicznych należy dokonywać w oparciu o konkretny tytuł prawny. Za taki nie można uznać umów zawartych pomiędzy Gminą (…) a wskazanymi Parafiami w (…) i (…). Przedmiotem zawartych umów nie było świadczenie usług promocyjnych na rzecz Gminy, ale dofinansowanie remontu obiektów znajdujących się w posiadaniu Parafii. Co istotne brak jest wymiernych efektów tak skonstruowanych umów promujących. Obwiniony poza swoim subiektywnym odczuciem o zwiększonej ilości turystów nie był w stanie ich wskazać. Również sama Gmina nie jest w stanie tego uczynić. Nie dokonywano w tym zakresie żadnych czynności mających na celu wykazanie namacalnych i wymiernych skutków tak poczynionej promocji (realizacji umowy). Dowodzi to działania mającego na celu ominięcie przepisu ustawy. To z kolei oznacza, że w sposób bezpodstawny (bez tytułu prawnego) dokonano wydatku na rzecz Parafii. Podkreślenia wymaga, że Parafia mogła jedynie otrzymać dotacje na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytku wpisanym do rejestru na zasadach określonych w podjętej przez Radę Gminy (…) uchwale. W świetle powyższego działania podjęte przez Obwinionego w ramach realizacji postanowień zawartych umów stanowiły w istocie obejście wskazanych zasad. To w konsekwencji doprowadziło do wypełnienia znamiona czynu określonego w art. 11 uondfp.

Odnosząc się do treści umów, zawartych pomiędzy Gminą (…) i Parafiami, o wykonanie usług promujących Gminę poprzez umieszczanie na wszelkich materiałach promocyjnych, reklamowych, folderach informacyjnych, planach i mapach, tablicach wolnostojących, wszelkich wydawnictwach związanych z historią tychże obiektów stosownej informacji o określonej treści, RKO wskazała, że działania te nie posiadają charakteru usługi w zakresie promocji. Warunkiem zamieszczenia stosownej informacji jest dofinansowanie działań Parafii w ramach realizacji określonych projektów. Oznacza to, że celem umowy nie było świadczenie przez Parafię konkretnych usług promujących Gminę, lecz jedynie wskazanie i upublicznienie informacji o wspieraniu Parafii w tym zakresie. Podkreślenia przy tym wymaga, że promocja, to taki sposób oddziaływania, który ma na celu zwiększyć zainteresowanie i wiedzę w zakresie określonego obszaru, dziedziny, czy produktu. Ma ona charakter powtarzalny i przyjmuje różnorakie formy, przy czym nie jest działaniem jednolitym i jednorodnym oraz składa się z szeregu czynności. Stąd też, zdaniem RKO,

opisana w umowie usługa, pomimo tego że została nazwana promującą Gminę, nie posiada takiego charakteru. Jej celem bezpośrednim nie była promocja, ale dofinansowanie Parafii.
RKO uznała, że odpowiedzialność za popełnienie wyżej opisanego czynu przypisać należy Obwinionemu (…)- Sekretarzowi Gminy (…), który w ramach posiadanych uprawnień zatwierdził dokonanie wypłat w ramach realizacji umów promujących. Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 3 uondfp, odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych podlegają pracownicy jednostek sektora finansów publicznych lub inne osoby, którym odrębną ustawą lub na jej podstawie powierzono wykonywanie obowiązków w takiej jednostce, których niewykonanie lub nienależyte wykonanie stanowi czyn naruszający dyscyplinę finansów publicznych.
Wymierzając karę upomnienia RKO uznała, że stanowi ona adekwatną dotkliwość za popełniony czyn, ponieważ Obwiniony przedłożył interes Parafii ponad dobro ładu finansów publicznych. Koszty jakimi obciążono Obwinionego ustalono na podstawie art. 167 ust. 1 uondfp, który stanowi, że każdy uznany za odpowiedzialnego za naruszenie dyscypliny finansów publicznych zwraca na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania.

Pismem z dnia 25 maja 2016 r. Obrońca Obwinionego złożył odwołanie do Głównej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie dyscypliny Finansów Publicznych (dalej: GKO), od wyżej opisanego orzeczenia. Orzeczenie to zaskarżono w całości i zarzucono mu naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest:
- art. 4 uondfp w zw. z art. 30 pkt. 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446), poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe ustalenie, iż (…) pełniący funkcję Sekretarza Gminy posiada zdolność dyscyplinarną, podczas gdy podmiotem odpowiedzialnym za wykonanie budżetu jest Wójt Gminy,
- naruszenie przepisu art. 11 uondfp, poprzez błędne stwierdzenie, że wydatku dokonano bez podstawy prawnej, podczas gdy podstawę taką stanowiła uchwała Rady Gminy (…) z dnia 30 grudnia 2013 r.,
- naruszenie przepisu art. 44 ust. 2 ustawy o finansach publicznych, poprzez błędne stwierdzenie, że wydatki dokonane przez Obwinionego stoją w sprzeczności z przepisami dotyczącymi poszczególnych rodzajów wydatków.
Odwołujący się wniósł o uchylenie orzeczenia w całości i zasądzenie na rzecz Obwinionego kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

W dniu 12 września 2016 r. przed GKO odbyła się rozprawa, na której stawiła się Zastępca Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych - Anna Rotter (dalej: ZGRDFP). Na rozprawę nie stawili się: Obwiniony i jego Obrońca, prawidłowo zawiadomieni. ZGRDFP wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie Obwinionego.

GKO po zapoznaniu się ze zgromadzonym w przedmiotowej sprawie materiałem dowodowym stwierdziła, co następuje.

Nie budzi najmniejszej wątpliwości i pozostaje w trakcie postępowania niesporny fakt, że, na podstawie faktur wystawionych na Parafię (…), za materiały budowlane i stolarkę okienną, doszło do dokonania w dniu 17 marca 2014 r. wydatku w wysokości 9.111,11 zł (faktura FV 12/2004) oraz w wysokości 6.538,89 zł (faktura FV 18/2014), a w dniu 20 maja 2014 r., w wysokości 4.350 zł (faktura 4989/2014/RSJ).

Ponadto dokonano w dniu 4 grudnia 2014 r. wydatku w wysokości 10.000 zł (faktura 18/2004), a w dniu 13 czerwca 2014 r. w wysokości 29.999,70 zł (faktura 10/2014), w oparciu o faktury wystawione na Parafię (…), dokumentujące prace remontowe.

RKO słusznie w zaskarżonym orzeczeniu wskazała, że wydatków ze środków publicznych należy dokonywać w oparciu o konkretny tytuł prawny. GKO wskazuje jednoznacznie, że organy władzy publicznej, do których zalicza się organy samorządu terytorialnego, zgodnie z art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej działają na podstawie i w granicach prawa. Mogą działać w granicach wyznaczonych przez normy prawne określające ich kompetencje, zadania i tryb postępowania, zatem tylko tam i o tyle o ile upoważnia prawo.

Obowiązujące regulacje prawne nie dają, co do zasady, podstaw do wydatkowania środków pochodzących z budżetu gminy na remont budynków kościelnych. Gmina mogłaby wydatkować środki budżetowe dla parafii na remont budynków tylko w sytuacji przekazania dotacji na ochronę zabytków, po wyczerpaniu procedur wynikających z ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i o opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2014 poz. 1446) oraz uchwały Rady Gminy regulujących zasady udzielenia dotacji na ochronę zabytków i pod warunkiem, że obiekty dotowane stanowiłyby zabytek wpisany do rejestru zabytków. Taki stan faktyczny jednak nie wystąpił w rozpoznawanej sprawie.

Jako podstawę dokonania wydatków kwestionowanych w niniejszej sprawie Obwiniony wskazywał umowy zawarte pomiędzy Gminą (…) a wskazanymi Parafiami w (…). W ocenie Komisji Orzekającej pierwszej instancji, przedmiotem zawartych umów nie było de facto świadczenie usług promocyjnych na rzecz Gminy, ale dofinansowanie remontu obiektów znajdujących się w posiadaniu Parafii. Umowy te były więc wadliwe. RKO zwróciła uwagę

na istotny aspekt, tj. brak wymiernych efektów tak skonstruowanych umów promujących. Obwiniony poza swoim subiektywnym odczuciem o zwiększonej ilości turystów nie był w stanie ich wskazać. Nie dokonywano w tym zakresie żadnych czynności mających na celu wykazanie namacalnych i wymiernych skutków tak poczynionej promocji (realizacji umowy). W ocenie RKO, dowodzi to działania mającego na celu ominięcie przepisu ustawy. To z kolei oznacza, że w sposób wadliwy dokonano wydatku na rzecz Parafii. Zawarcie i realizacja zawartych, kwestionowanych umów stanowiło w istocie obejście wskazanych zasad, a wydatek został poniesiony w oparciu o wadliwe umowy, niemające podstaw prawnych, co w konsekwencji – jak uznała Komisja Orzekająca pierwszej instancji – doprowadziło do wypełnienia znamiona czynu określonego w art. 11 uondfp.

Główna Komisja Orzekająca podziela co do zasady powyższe wątpliwości. Wskazać należy, że Gmina dokonywała wydatków na rzecz podmiotów, z którymi nie miała zawartych umów. Dokonując wydatków za konkretne wykonane prace remontowe, jako podstawę dokonania wydatku wskazywano umowę zawartą z Parafią, której treścią było świadczenie usług promocyjnych. W ocenie GKO ta właśnie konstrukcja umowy powinna zostać rozważona jako element postawionego zarzutu dotyczącego braku podstawy dokonania wydatku ze środków publicznych. W ocenie niniejszej sprawy Główna Komisja Orzekająca uwzględnia, że w zasadzie nie ma przepisów prawa materialnego kształtujących legalne wyznaczniki dokonywania wydatków na promocję jednostki sektora samorządu terytorialnego. Ustawodawca dopuszczając taką możliwość nie wyznaczył legalnych zasad, odrębnego trybu ani metod jej weryfikacji. Oznacza to, że w grę będą wchodziły ogólne podstawy dokonywania wydatków, udzielania zamówień publicznych czy dotacji. Uwzględnić należy, że organy orzekające w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych są w zakresie orzekania związane wyłącznie obowiązującym prawem, stąd poza zakresem oceny pozostają kwestie celowości czy efektywności dokonywanych wydatków. Z tego względu dla wypełnienia (bądź niewypełnienia) znamion naruszenia dyscypliny finansów publicznych w niniejszej sprawie nie będzie miało znaczenia, czy dokonane wydatki miały wpływ na wzrost turystów odwiedzających gminę.

GKO wskazuje jednak, że w niniejszej sprawie doszło do zawarcia kwestionowanych umów (w dniu 7 lutego 2014 r. z Parafią (…) oraz w dniu 28 maja 2014 r. z Parafią (…) Powstaje zatem pytanie, którego nie rozważyła Komisja Orzekająca pierwszej instancji, co w niniejszej sprawie miał zrobić Obwiniony w sytuacji, gdy otrzymał do zaakceptowania faktury wynikające z powyższych umów. Wskazać należy, że nikt nie podważył ważności zawartych umów. Oznacza to, że umowy należało uznać za ważne i wywołujące skutki prawne, których

jednym z elementów była konieczność zapłaty faktur. RKO nie ustaliła również na jakich zasadach odpowiedzialność za zapłatę tych faktur ponosi Sekretarz Gminy, który co prawda zatwierdził ww. faktury do zapłaty, jednakże w aktach sprawy nie ma upoważnienia dla Obwinionego do działania w tym zakresie, jako osoby upoważnionej przez kierownika jednostki, który podpisał umowy, skutkiem których doszło do poniesienia kwestionowanych wydatków. Aby upoważnienie do dokonywania czynności w imieniu kierownika jednostki było ważne musi wynikać z dokumentu, który szczegółowo wskazuje czynności, których ma dokonywać osoba upoważniona i musi być on przyjęty przez osobę upoważniona do dokonania konkretnie wskazanych czynności, o czym powinien świadczyć podpis tej osoby na stosownym upoważnieniu. Znajdująca się w aktach sprawy „Karta wzorów podpisów" nie może być uznana za wystarczający dowód istnienia pełnomocnictwa dla Sekretarza Gminy, wynikającego z art. 33 ust. 4 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym lub art. 53 ust. 2 ustawy o finansach publicznych.

Uwzględniając powyższe, w szczególności konieczność uzupełnienia materiału dowodowego uchyliła zaskarżone orzeczenie i przekazała sprawę do ponownego rozpatrzenia.

Obowiązkiem Komisji Orzekającej pierwszej instancji będzie ponowne jej rozpatrzenie z uwzględnieniem wytycznych zawartych w niniejszym uzasadnieniu. W szczególności RKO wskazać musi podstawę odpowiedzialności Obwinionego oraz rozważyć kwestię możliwości przypisania mu winy. Istotne będzie przede wszystkim wskazanie, czy w ocenie organu orzekającego pierwszej instancji Obwiniony (w sytuacji potwierdzenia, że miał upoważnienie do działania w tym zakresie) powinien odmówić wypłaty przekazanych faktur, jaki powinien być jego model działania, jakich obowiązków dysponenta środków publicznych zaniechał, czy też w jakim zakresie nie dochował staranności wymaganej od takich dysponentów? Dopiero takie ustalenia (po potwierdzeniu prawnych przesłanek odpowiedzialności) pozwolą na ocenę strony podmiotowej czynu i będą punktem wyjścia do rozstrzygania o ewentualnej karze.

Odnosząc się do wniosku Obrońcy Obwinionego wyrażonego w odwołaniu, o zasądzenie na rzecz Obwinionego kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, GKO stwierdziła, że odwołujący się nie wskazał podstawy żądania w tym zakresie. Uwzględniając, że w postępowaniu w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych obowiązujące regulacje prawne nie przewidują takiej możliwości, Główna Komisja Orzekająca nie uwzględniła powyższego wniosku.

Uwzględniając powyższe GKO orzekła, jak w sentencji orzeczenia.